

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

21 juni 2007

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met het Protocol bij het Verdrag van 1998
betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming
en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden,
betreffende registers inzake de uitstoot en overbrenging van verontreinigende stoffen,
opgemaakt in Kiev op 21 mei 2003**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden,
Internationale Samenwerking en Toerisme
uitgebracht door mevrouw Miet Smet**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Karim Van Overmeire.

Vaste leden:

de heren Stefaan Sintobin, Roland Van Goethem, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, John Vrancken;

de dames Sabine Poleyn, Miet Smet, de heren Luc Van den Brande, Johan Verstreken;

de heren Gilbert Bossuyt, Jan Roegiers, mevrouw Anissa Temsamani;

de heer Marnic De Meulemeester, de dames Stern Demeulenaere, Anne Marie Hoebeke.

Plaatsvervangers:

mevrouw Agnes Bruyninckx, de heer Werner Marginet, mevrouw Marie-Rose Morel, de heer Christian Verougstraete, mevrouw Linda Vissers;

de heren Ludwig Caluwé, Stefaan De Clerck, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Koen Van den Heuvel;

de heren Bart Caron, Kurt De Loor, Jacky Maes;

de heer Louis Bril, mevrouw Patricia Ceysens, de heer Marc van den Abeelen.

Toegevoegde leden:

de heer Eloi Glorieux;

de heer Jan Loones.

Zie:

1230 (2006-2007)

– Nr. 1: Ontwerp van decreet + Addendum

DAMES EN HEREN,

In de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme werd op datum van dinsdag 19 juni 2007 het ontwerp van instemmingsdecreet aangaande het Protocol bij het Verdrag van 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, betreffende registers inzake de uitstoot en overbrenging van verontreinigende stoffen, opgemaakt in Kiev op 21 mei 2003, na bespreking bij unanimité van stemmen aangenomen.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER KRIS PEETERS, VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, ENERGIE, LEEFMILIEU EN NATUUR

1. Ontstaansgeschiedenis en beknopte inhoud

Minister *Kris Peeters* vangt zijn uiteenzetting aan met een korte schets van de genese van het voorliggende verdrag. Hij wijst er daarbij op dat het protocol betreffende de registers inzake de uitstoot en overbrenging van verontreinigende stoffen of het 'PRTR-protocol' (Pollutant Release and Transfer Registers) werd onderhandeld en goedgekeurd in het kader van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (UN/ECE). Het is het eerste protocol opgesteld onder het Verdrag van Aarhus van 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden. België is partij bij het Verdrag van Aarhus, dat ook in dit Vlaams Parlement werd goedgekeurd.

Het protocol vindt zijn oorsprong in de werkzaamheden van een speciaal hiertoe gemandateerde PRTR-werkgroep, die achttmaal vergaderde om het ontwerp op punt te stellen. België heeft een belangrijke rol gespeeld bij de onderhandelingen en de totstandkoming van het protocol.

De minister preciseert verder dat in mei 2007 het protocol reeds ondertekend was door de Europese Gemeenschap plus 37 landen. Drie van de ondertekenende partijen hebben het protocol ondertussen al geratificeerd: de Europese Gemeenschap, Luxemburg en Zwitserland.

In de Belgische constitutionele context gaat het om een gemengd federaal/gewestelijk protocol. Dat impliceert dat de federale overheid en de drie gewesten ermee moeten instemmen alvorens België het proto-

col kan ratificeren.

In inhoudelijk opzicht regelt het PRTR-protocol de instelling van een volledig geïntegreerde emissie-inventaris voor lucht, water en bodem. Het regelt de opname van transfers van verontreinigde stoffen en afvalstoffen per inrichting waar een belastende activiteit plaatsvindt. Deze gegevens moeten eenvoudig toegankelijk worden gemaakt voor het publiek langs elektronische weg.

Daarnaast combineert het protocol de Noord-Amerikaanse en Europese zienswijze over PRTR's en over de selectiedrempels voor de betrokken bedrijven en de rapporteringsverplichtingen. Belangrijk hierbij is dat, in vergelijking met het bestaande internationale kader, het aantal stoffen waarover gerapporteerd moet worden aanzienlijk is toegenomen. Bovendien moeten de gegevens over de overbrenging van afvalstoffen in het register worden opgenomen, ook dit is een uitbreiding.

Minister Peeters laat daarbij nog opmerken dat de opname van broeikasgassen als verplicht te rapporteren stoffen zwaar heeft doorgewogen tijdens de onderhandelingen in Genève. Het heeft er zelfs toe geleid dat de Amerikaanse delegatie zich heeft teruggetrokken en dat Canada het protocol finaal niet heeft ondertekend. Broeikasgassen zijn desondanks aan de lijst toegevoegd, en dit met name onder impuls van de Europese Unie en de ngo's.

Het protocol zelf bestaat uit drie grote delen. Het eerste deel heeft specifiek betrekking op PRTR's. Het tweede gaat over de toepassing van de drie grote pijlers van het Verdrag van Aarhus. Het derde bevat een aantal klassieke bepalingen die in zowat ieder verdrag terug te vinden zijn. Het protocol wordt tenslotte ook afgesloten met vier bijlagen, die er – conform de vigerende verdragsrechtelijke normen – inherent deel van uitmaken.

2. Gevolgen van de ratificatie van het protocol voor België en Vlaanderen

De minister komt dan tot de gevolgen die de goedkeuring en daaropvolgende ratificatie zal hebben voor België en Vlaanderen.

Dienaangaande wijst de minister er nadrukkelijk op dat het van het grootste belang is dat men zich realiseert dat, los van de ratificatie van het voorliggende protocol, identiek dezelfde verplichtingen voortvloeien uit een Europese verordening (in casu Verordening (EG) Nr. 166/2005), die bindend is voor alle Europese lidstaten. Los van de huidige protocol-ratificatie moet België deze verordening sowieso dus integraal uitvoeren. De verordening in kwestie is trouwens geïnspireerd op het protocol en heeft de

vroegere ‘EPER-beschikking’ (European pollutant emission register of Europees Emissieregister van Verontreinigende Stoffen) omgevormd tot een volwaardig Europees PRTR.

Eveneens belangrijk in deze is dat de Vlaamse regelgeving op heden al in overeenstemming is met de verordening én met het protocol, en dit dankzij een recente bijsturing door middel van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 25 januari 2007. Het staat ook buiten kijf dat de ratificatie van het protocol gevolgen zal hebben voor het bedrijfsleven. Bedrijven en industrie moeten immers bijkomende gegevens over de aard en hoeveelheid gegenereerde verontreinigende stoffen en afvalstoffen verzamelen en rapporteren aan de overheid. De overheid van haar kant, moet instaan voor validering en kwaliteitsbewaking van de aangeleverde gegevens. De overheid moet de gegevens voorts op eenvoudige wijze toegankelijk maken voor het publiek.

Het Vlaamse Gewest zal daarvoor dan ook personeel en middelen moeten vrijmaken en zal met name moeten investeren in ICT. De administratie heeft een dossier opgesteld met raming en motivering. Het dossier in kwestie is in de winter van 2006 voorgelegd aan de inspecteur van Financiën, de Vlaamse minister bevoegd voor Begroting en de Vlaamse minister bevoegd voor het Algemeen Beleid inzake Personeel en Organisatieontwikkeling.

De minister merkt daarbij nog op dat daarnaast in de toekomst nog een andere financiële last de kop zou kunnen opsteken. Het gaat dan met name over een al dan niet vrijwillige bijdrage van België in de werkingskosten van het protocol. Het Vlaamse Gewest neemt in dat geval normaal gezien een deel van het bedrag op zich.

De ratificatie van het protocol heeft tenslotte geen gevolgen voor de lokale besturen. Ze zijn immers niet betrokken bij de gegevensverwerking die in toepassing van het protocol moet gerealiseerd worden.

3. Bijzondere opmerking : de benadering van de vereenvoudigde verdragswijziging in het ontwerp van instemmingsdecreet

In het laatste deel van zijn uiteenzetting wil de minister de aandacht van de commissieleden vestigen op artikel 4 van het voorliggende instemmingsdecreet, dat in de sector van het milieubeleid een novum is. De minister verwijst ter zake naar de uitgebreide bespreking in de memorie van toelichting en naar het advies van de Raad van State, afdeling

Wetgeving van 13 maart 2007 (advies 42.374/3).

De Raad van State heeft in het verleden al vergelijkbare opmerkingen gemaakt, waaraan toen geen gevolg is gegeven. In het voorliggende dossier heeft de minister het wijs geacht in te gaan op de desbetreffende bemerking van de Raad van State. Tegelijk wijst hij erop dat de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement voor het opvolgen en beheersen van dergelijke regelingen een generieke oplossing moeten uitwerken inzake de taakverdeling, de communicatielijnen en het instrumentarium. Zoniet dreigt men telkenmale ad-hocoplossingen te moeten hanteren.

II. BESPREKING

1. Vragen en opmerkingen van de leden

1.1. Tussenkost van mevrouw Miet Smet

Mevrouw *Miet Smet* leidt uit de uiteenzetting van de minister af dat dit protocol een bestaand register vervangt en aanvult. Gezien het hier niet onmiddellijk om haar domein van expertise gaat, is ze niet bekend met het register in kwestie. Daarom heeft ze dan ook een aantal vragen voor de minister. Met name wenst ze te vernemen of de in Vlaanderen, Brussel, Wallonië en België verzamelde gegevens ook overgemaakt worden aan het Europese niveau. De vraag is dus meer bepaald of ook de Europese Unie een Europees register opstelt dat de verontreiniging binnen de EU meet? Houdt de goedkeuring van dit protocol desgevallend nog andere verplichtingen in ten aanzien van de Europese Unie en van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties, in het kader van dewelke het protocol tot stand gekomen is?

De spreekster had van de minister verder ook graag wat bijkomende toelichting gekregen over artikel 4. Ze wenst zo onder andere te vernemen waar de bijlagen precies gewijzigd kunnen worden.

Ze noemt het protocol ten slotte ook een uitstekende stap vooruit binnen de sector Leefmilieu, die beter en beter georganiseerd raakt. We komen van erg ver, maar het net wordt nu toch langzaam gesloten.

1.2. Tussenkost van mevrouw Anne Marie Hoebeke

Mevrouw *Anne Marie Hoebeke* stelt vast dat de uitvoering van dit protocol gevolgen zal hebben voor het bedrijfsleven. Een aantal andere Europese verordeningen zorgt eveneens voor gevolgen voor het

bedrijfsleven. In welke mate vormen het protocol en de verordeningen in kwestie een bijkomende last voor de bedrijven? Zijn de economische kosten die veroorzaakt worden door deze rapporteringsplicht al op de een of andere manier ingeschat?

Voorts wenst de spreker te vernemen wanneer het register in Vlaanderen in werking zal treden. Wie zal het register uitwerken en beheren? De spreker vraagt verder ook hoe de registratie van diffuse bronnen aangepakt zal worden. Haars inziens geeft de memorie van toelichting behoorlijk veel uitleg over het protocol zelf, maar veel minder over de concrete uitvoering in Vlaanderen. Dit is toch wel een lacune.

Artikel 14 van het protocol regelt de toegang tot de rechterlijke macht. In de memorie van toelichting staat, zoals gezegd, weinig over de concrete Vlaamse en federale toepassing daarvan. Heeft daar op binnen-Belgisch niveau al overleg over plaatsgevonden? Artikel 14 bepaalt immers dat de nationale wetgeving aangepast dient te worden.

1.3. Tussenkomst van mevrouw Trees Merckx-Van Goey

Mevrouw *Trees Merckx-Van Goey* stelt op de eerste plaats vast dat er gestaag vooruitgang wordt geboekt. Het Verdrag van Aarhus geeft aanleiding tot protocols. Er wordt afgedaald van de grote verdragsprincipes naar werkzame protocolteksten. Alle verontreinigende stoffen worden bovendien opgesomd in de bijlagen.

Tijdens de bespreking van het instemmingsdecreet bij het Verdrag van Aarhus had men het vooral over informatie, inspraak en toegang tot de rechter. De verdragsbepalingen over inspraak en informatie kan het Vlaamse Gewest eigenhandig waarmaken. Om de toegang tot de rechter te regelen moet het Vlaamse Gewest op de medewerking van de federale overheid rekenen omdat Justitie nog steeds een federale bevoegdheid is.

Vervolgens gaat de spreker in op artikel 4 van het instemmingsdecreet. Het protocol zelf bevat een artikel (artikel 20 – ‘Wijzigingen’) met de procedure voor eventuele wijzigingen aan protocol en bijlagen. Het instemmingsdecreet bepaalt dat een wijziging aan een bijlage aangenomen met toepassing van artikel 20 van het protocol binnen de drie maanden wordt meegedeeld aan het Vlaams Parlement. De Raad van State is daar uitgebreid op ingegaan. De Belgische Grondwet dicteert inherent immers dat alle wijzigingen aan verdragen, protocols en bijlagen moeten worden goedgekeurd door het parlement. Wijzigingen dienen voorts bekendgemaakt te wor-

den om tegenstelbaar te zijn op het eigen grondgebied.

Het is de spreker in deze dan ook niet meteen duidelijk wat er nu precies verwacht wordt van het Vlaams Parlement. Ze wil weten hoe ‘meegedeeld’ geïnterpreteerd dient te worden. Neemt het Vlaams Parlement er alleen kennis van? Kan het Vlaams Parlement erop reageren? Hoe verneemt het Vlaams Parlement dat de wijziging op tijd wordt meegedeeld? Aangezien internationale verdragen op eenvoudige wijze gewijzigd kunnen worden – hetgeen onmiskenbaar noodzakelijk is om technische aanpassingen met de nodige soepelheid door te voeren – kan het volgens de spreker niet de bedoeling zijn dat het Vlaams Parlement er heel lang over doet om een door de verdragspartijen goedgekeurde wijziging te aanvaarden.

De spreker heeft vervolgens onderzocht of artikel 4 van het voorliggende verdrag inderdaad een novum is. Het momenteel in de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media in behandeling zijnde ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (*Parl. St. VI. Parl. 2006-2007, nr. 1217/1*) zet de vigerende internationale instrumenten – de WADA-code (World Anti Doping Agency – Wereldantidopingsagentschap) en de UNESCO-conventie – om in de Vlaamse regelgeving. Artikel 3 van het decreet in kwestie bepaalt dat de Vlaamse Regering elk ontwerp van wijziging van de bijlagen bij de internationale conventie binnen een termijn van 15 dagen moet meedelen aan het Vlaams Parlement. De spreker constateert dat er twee verschillen zijn tussen de vergelijkbare artikelen van respectievelijk het hier vandaag voorliggende instemmingsdecreet en het overeenkomstige artikel in het ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening: een aangenomen wijziging enerzijds tegenover een ontwerp van wijziging anderzijds én een termijn van drie maanden tegenover een termijn van vijftien dagen.

Mevrouw *Trees Merckx-Van Goey* pleit dan ook voor eenduidigheid. Waarom is er de ene keer sprake van een aangenomen wijziging en de andere keer van een ontwerp van wijziging? Waarom verschilt de periode waarin een en ander moet worden meegedeeld? Wat wordt precies van het Vlaams Parlement verwacht? Moet het Vlaams Parlement deze wijzigingen al dan niet goedkeuren?

2. Antwoorden van de minister

In antwoord op de vraag van mevrouw *Miet Smet* bevestigt minister *Kris Peeters* dat de gegevens in kwestie ook overgemaakt moeten worden aan de Europese Unie, maar dit dan op basis van de genoem-

de verordening en niet op basis van dit protocol.

Voorts zegt de minister ten aanzien van mevrouw Hoebeke dat dit protocol inderdaad een impact zal hebben op het bedrijfsleven. Hoe groot die impact precies zal zijn valt hic et nunc echter niet of nauwelijks adequaat te becijferen.

Voor wat artikel 4 van het instemmingsdecreet betreft, benadrukt de minister dat hiermee wordt ingegaan op de opmerkingen van de Raad van State.

Mevrouw *Myriam Nys*, juridisch beleidsmedewerker, afdeling Internationaal Milieubeleid van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie, geeft namens de minister de volgende toelichting: “Artikel 4 van het instemmingsdecreet verwijst naar een brede problematiek-context die bijzonder goed geschetst wordt in het advies van de Raad van State. In zijn advies zegt de Raad van State dat artikel 20, leden 1 tot 7, van het protocol in een procedure voorziet om wijzigingen aan te brengen aan het protocol. De wijzigingen worden onderzocht tijdens een vergadering van de verdragsluitende partijen en worden ofwel bij consensus, ofwel met een meerderheid van drie vierden van de stemmen van de partijen die aanwezig zijn en hun stem uitbrengen op de vergadering, aangenomen. De wijzigingen van het protocol, die geen betrekking hebben op een bijlage, kunnen voor een partij niet eerder in werking treden dan nadat ze die wijzigingen heeft geratificeerd, aanvaard of goedgekeurd. Wat dit laatste punt betreft, wijkt het protocol dus in genen dele af van de standaardregels die van toepassing zijn op de inwerkingtreding van een verdrag.

Artikel 20, leden 8 en 9, voorziet in een bijzondere procedure voor de goedkeuring van de wijzigingen van de bijlagen bij het protocol. Deze wijzigingen worden op dezelfde wijze goedgekeurd als de wijzigingen van het protocol zelf. De partijen die de wijzigingen niet aanvaarden, beschikken over een termijn van twaalf maanden vanaf de datum van de mededeling ervan, om te verklaren dat ze zich door deze wijziging niet gebonden achten. Na verloop van de termijn van twaalf maanden wordt een wijziging van een bijlage van kracht voor de partijen die geen kennisgeving hebben ingediend waarin ze aangeven dat ze de wijziging niet kunnen aanvaarden, behoudens wanneer meer dan een derde van de staten die ten tijde van de goedkeuring van de wijziging partij waren, een dergelijke kennisgeving heeft ingediend.

In het protocol wordt dus een onderscheid gemaakt tussen bepalingen van het protocol zelf en de bijlagen bij het protocol, en dit omdat de bijlagen bepalingen bevatten die veel vaker onderhevig zullen zijn aan wijzigingen door, bijvoorbeeld, technische evoluties.

Wat de wijziging van bijlagen betreft, kan het Vlaamse Gewest dus gebonden zijn zonder dat het Vlaams Parlement er zijn instemming mee heeft betuigd. Hieruit volgt dat het Vlaams Parlement vooraf zijn instemming moet betuigen met eventuele latere wijzigingen van de bijlagen.

Er kan worden aangenomen dat het Vlaams Parlement, onder bepaalde voorwaarden, zijn voorafgaande instemming kan betuigen met een verdrag of een wijziging ervan. Er wordt hiervoor verwezen naar de vaste adviespraktijk van de afdeling Wetgeving van de Raad van State. Er spelen in dat geval twee criteria. De grenzen van de toekomstige wijzigingen dienen bekend te zijn en er dient uitdrukkelijk aangegeven te worden dat men met die wijzigingen instemt. Overeenkomstig de in herinnering gebrachte beginselen dient de wetgever evenwel uitdrukkelijk te bepalen dat hij instemt met die wijzigingen en dus moest de tekst van het voorontwerp dienovereenkomstig worden aangevuld. Dat principe heeft dan met name gestalte gekregen in artikel 3 van het instemmingsdecreet.”.

Mevrouw Nys wijst er daarbij op dat deze twee opmerkingen geregeld terugkomen als criteria. Vaak, maar niet altijd, zijn ze vergezeld van een bijkomende opmerking. Soms is die opmerking dan nog vergezeld van een tekstvoorstel vanwege de afdeling Wetgeving van de Raad van State. In deze heeft de Raad van State echter geen dergelijk tekstvoorstel gedaan.

De spreekster leest voort uit het advies: “Het voorgaande neemt niet weg dat, met toepassing van artikel 20 van het protocol, wijzigingen in de bijlagen bij dat protocol aangenomen kunnen worden waarmee het Vlaams Parlement in voorkomend geval niet kan instemmen. Om het Vlaams Parlement de mogelijkheid te bieden de Vlaamse Regering ervan in kennis te stellen dat het niet instemt met een bepaalde wijziging, dient het voorontwerp te worden aangevuld met een bepaling die voorziet in de verplichting voor de Vlaamse Regering om elke door een vergadering van de verdragsluitende partijen goedgekeurde wijziging van de bijlagen binnen een bepaalde termijn aan het Vlaams Parlement mee te delen.”.

Om hieraan gevolg te geven is een eigen tekstvoorstel opgesteld. Het vindt zijn neerslag in artikel 4 van het instemmingsdecreet. De spreekster betreurt het overigens dat de Raad van State geen eigen tekst voorgesteld heeft. Zulks had de zaken ongetwijfeld een heel stuk makkelijker gemaakt. De Vlaamse Regering heeft zich dan maar gebaseerd op andere voorbeelden. Een andere inspiratiebron waaruit ge-

put werd, waren het Brusselse en het Waalse Gewest en de federale overheid. Het Waalse Gewest heeft inmiddels op 31 mei 2007 een instemmingsdecreet goedgekeurd, dat op 14 juni 2007 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad. Het Brusselse Gewest zal deze manier van werken eveneens volgen. Op federaal niveau kunnen op dit ogenblik – rekening houdende met het feit dat er een regering van ‘lopende zaken’ is – geen nieuwe dossiers geopend worden.

De spreekster kwalificeert de adviespraktijk van de Raad van State in deze als uiterst genuanceerd en niet altijd geheel consistent. Opmerkingen en tekstvoorstellen vindt men niet altijd in gelijke mate en vorm terug. Ze worden bovendien niet altijd gevolgd door de verschillende partners, wat tot zekere discrepanties kan leiden.

Minister *Kris Peeters* voegt daaraan toe dat het in essentie tot de bevoegdheid van het Vlaams Parlement behoort om, in overleg met de Vlaamse Regering, te beslissen hoe daar precies mee dient te worden omgesprongen.

In antwoord op de vraag van mevrouw Hoebeke, stelt de heer *Jan Heyman*, afdelingsverantwoordelijke Algemene Zaken, Communicatie en Juridische Dienst bij het departement Leefmilieu, Natuur en Energie, namens de minister, dat dit protocol ontegensprekelijk gevolgen zal hebben voor het bedrijfsleven. Het protocol legt het bedrijfsleven echter geen geheel nieuwe, maar wel bijkomende lasten op. Al sinds 2000 moeten bedrijven immers verslag uitbrengen over de aard van de verontreinigende stoffen die ze uitstoten in het kader van de hoger genoemde EPER-beschikking van 17 juli 2000 inzake de totstandbrenging van een Europees emissieregister van verontreinigde stoffen. Eveneens krachtens deze beschikking moeten de lidstaten om de drie jaar verslag uitbrengen aan de Europese Commissie over de emissies van alle afzonderlijke inrichtingen die een activiteit uitoefenen vermeld in de bijlage 1 van de EPER-beschikking.

Het PRTR-protocol breidt de reeds bestaande rapporteringsverplichting van de bedrijven gewoon uit. Het aantal stoffen waarover verslag moet worden uitgebracht neemt sterk toe in vergelijking met de beschikking van 2000. Het aantal stoffen waarover verslag moet worden uitgebracht, stijgt op het vlak van water van 26 naar 61, op het vlak van lucht van 37 naar 59 en op het vlak van bodem van 0 naar 60. Op basis van dit PRTR-protocol is een Europese PRTR-verordening goedgekeurd ter vervanging van

de EPER-beschikking.

3. Aanvullende vragen en antwoorden van de leden en antwoorden van de minister

Het is voor mevrouw *Miet Smet* vooralsnog nog niet helemaal duidelijk hoe het Vlaams Parlement in deze zijn goed- of afkeuring kan uitspreken over een wijziging van een bijlage bij het protocol. Als de EU deze bijlage mee heeft opgenomen in een verordening, zal elke wijziging van de betreffende bijlage ook automatisch door de EU worden overgenomen. En het Vlaams Parlement kan Europese verordeningen, die rechtstreeks en in al hun onderdelen verbindend zijn, goed- noch afkeuren.

Minister *Kris Peeters* beaamt ten volle dat er inzake verordeningen bijzonder weinig, tot zelfs geen, marge is.

Mevrouw *Anne Marie Hoebeke* vraagt of het register net zoals in het Waalse Gewest na drie maanden in werking zal treden.

De heer *Jan Heyman* zegt, namens de minister, dat de Europese PRTR-verordening al van toepassing is. Het protocol, van zijn kant, treedt pas in werking nadat 16 landen het protocol geratificeerd hebben. Op dit ogenblik hebben nog maar drie verdragssluitende partijen het protocol geratificeerd.

Minister *Kris Peeters* wijst er daarbij op dat de nuances tussen protocol en verordening al bij al behoorlijk beperkt zijn.

Mevrouw *Trees Merckx-Van Goey* vraagt of de termijn van drie maanden naar het voorbeeld van het Waalse Gewest is ingevoerd. Ze hoopt dat de periode van drie maanden volstaat voor een naar het Nederlands vertaalde mededeling. De vertaling is immers de verantwoordelijkheid van de federale overheid. Op die manier kan het Vlaams Parlement ervoor zorgen dat het binnen de twaalf maanden een mening heeft geformuleerd, zoals bepaald in het protocol.

Minister *Kris Peeters* bevestigt desgevraagd dat de periode van drie maanden ook is opgenomen in het Waalse instemmingsdecreet. Dat decreet is goedgekeurd en verschenen in het Belgisch Staatsblad van 14 juni 2007.

Mevrouw *Myriam Nys*, benadrukt namens de minister nogmaals dat de adviespraktijk van de Raad van State in deze heel genuanceerd, delicaat en uiteenlopend is. De adviespraktijk is ook geëvolueerd in de loop van de jaren. De Raad van State baseert zich altijd op een verdrag of protocol. De vereenvoudigde verdragswijzigingsprocedure kan heel uiteenlopende

vormen aannemen. Het advies sluit aan op een specifieke tekst. Het is best mogelijk dat de WADA-code anders is opgesteld. Dat zal aanleiding geven tot een ander advies en een ander tekstonderdeel in een instemmingsdecreet. Dat verklaart trouwens ook waarom in het ene dossier sprake is van een voorstel van wijziging en in het andere van een wijziging.

Het advies van de Raad van State zegt voorts dat de Vlaamse Regering zich moet verzetten tegen een wijziging aan een bijlage waarmee het Vlaams Parlement niet instemt. De spreekster zegt dat niet alle experts het over, of op dat punt eens zijn met de Raad van State. Sommigen stellen dat het Vlaams Parlement zijn mening kan uiten over een wijziging, in bijvoorbeeld een motie, die maar geldt als aanbeveling of instructie. Er is een discrepantie in de rechtsleer en adviespraktijk die aan de beslissing een ander gewicht zou kunnen geven. De spreekster benadrukt dat ze de zesde voetnoot bij het advies van de Raad van State al in meerdere dossiers heeft gezien, en ook de memorie is enigszins vanuit dat idee geschreven, maar een aantal vragen blijft dus over en moet als achtergrondvragen beantwoord worden. De spreekster is het eens met mevrouw Merckx-Van Goey dat in verspreide slagorde werken niet goed is. Ze pleit tegen een oplossing per dossier. Vlaams Parlement en Vlaamse Regering moeten zich bezinnen over een ‘generieke oplossing’. Het kabinet van minister Peeters heeft daartoe een aanzet willen geven. In het daaruit resulterende werkstuk (Instituut voor Internationaal Recht van de KU Leuven – Working Paper nr. 105, januari 2007, *Wijziging zkt. Instemming – Het probleem van de parlementaire instemming met vereenvoudigde verdragswijzigingen*, D. Van Eeckhoutte en T. Loose, 32 pag.) worden een aantal mogelijke oplossingen gesuggereerd.

III. STEMMINGEN

1. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt het artikel aangenomen bij unanimité van twaalf stemmen.

Artikel 2

Er worden geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt ook het tweede artikel aangenomen bij unanimité van twaalf stemmen.

Artikel 3

Er worden geen verdere opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt daarna ook het derde artikel aangenomen bij unanimité van twaalf stemmen.

Artikel 4

Er worden geen verdere opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

Ter stemming gelegd, wordt ook dit artikel aangenomen bij unanimité van twaalf stemmen.

2. Stemming over het geheel

In zijn geheel ter stemming gelegd, wordt het ontwerp van decreet houdende instemming met het Protocol bij het Verdrag van 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, betreffende registers inzake de uitstoot en overbrenging van verontreinigende stoffen, opgemaakt in Kiev op 21 mei 2003, tenslotte eveneens aangenomen bij unanimité van twaalf stemmen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Miet SMET

Karim VAN OVERMEIRE